

Mozaika fragmentárních vzpomínek rakouské spisovatelky Friederike Mayröcker především na Ernsta Jandla, experimentálního básníka a dlouhodobého autorčina literárního souputníka, ale i její matku, milence, příbuzné a přátele, tvoří hlavní kostru tohoto náročného asociativního textu. Zvolený název vytváří leitmotiv i vnitřní motto, spolu s mnoha dalšími refrény, neologismy a úryvky, které se objevují a prolínají v různých metamorfózách a propojeních, někdy se jako na hladinu vody vynoří na povrch ten, jindy zase jiný. Postupně se z těchto zlomků stávají důvěrně známé, třebaže čistě textové prvky, jakkoli díky nedostatku předmětného kontextu zdánlivě nesrozumitelné.

Navzdory tomu kniha působí jako cosi měkkého a důvěrného, jako spolubytí a rozhovor s milým člověkem. V navracejících se rozhovorech se zemřelými — nebo i živými, již jí byli kdysi blízcí — autorka dál každodenně žije. Tímto textem spolu s ní vstupujeme do reality jejího života, kde vše existuje těsně pospolu: minulost se prolíná s přítomností, telefony, dopisy, návštěvy, rozhovory, záblesky vzpomínek, rekapitulace... Všechny blízké osoby se zdají být neustále a současně přítomné, a s nimi jejich vyprávění, úvahy, pocity i vztah autorky k nim. Toto předivo evokací, rozhovorů a vzpomínek tak vytváří jakousi vřelou hřejivou tkáň, v níž se chce člověku spočinout.